

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Kotrčové a soudců JUDr. Olgy Petrové a Mgr. Pavly Polednové v právní věci žalobce: M. R., nar. , bytem , zast. Mgr. Lucií Petránkovou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Bolzanova 1, proti žalované: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o 80.000 Kč s příslušenstvím, k odvolání obou účastníků proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. září 2016 č. j. 22C 289/2014 - 100

t a k t o :

I. Rozsudek soudu prvního stupně se v zamítavém výroku o věci samé II. **p o t v r z u j e.**

II. Ve vyhovujícím výroku o věci samé I. **se m ě n í** tak, že se ohledně částky 30.000 Kč s příslušenstvím žaloba **z a m í t á.**

III. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů 1.800 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou, došlou soudu dne 15. 12. 2014, se žalobce na žalované domáhal zaplacení částky 97.587 Kč s příslušenstvím, kterou specifikoval jako sestávající z nákladů obhajoby

v částce 15.600 Kč, cestovného v částce 1.987 Kč a náhrady nemajetkové újmy ve výši 80.000 Kč, to vše z titulu nezákonného rozhodnutí, vydaného v řízení Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. [REDAKCE] Trestní stíhání žalobce bylo zahájeno usnesením dne 25. 10. 2011 a skončilo rozsudkem ze dne 17. 12. 2013, jímž byl obžaloby zproštěn s tím, že skutek není trestným činem.

Žalovaná žalobci plnila na náhradu nákladů obhajoby částku 15.600 Kč a částku 650 Kč na náhradu cestovného. Poté vzal žalobce žalobu ohledně skutečné škody v částce 17.587 Kč s příslušenstvím zpět a v tomto rozsahu tedy soud prvního stupně řízení zastavil. Předmětem řízení tak zůstala náhrada nemajetkové újmy v částce 80.000 Kč s příslušenstvím.

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně žalobě částečně vyhověl a žalované uložil zaplatit žalobci 30.000 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 15. 12. 2014 do zaplacení do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.). Ohledně částky 50.000 Kč s příslušenstvím pak soud žalobu zamítl (výrok II.). Dále soud žalované uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 29.040 Kč k rukám jeho právní zástupkyně do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok III.).

Vzal za prokázané, když současně mezi účastníky o tom nebylo sporu, že žalobce výzvou, která byla žalované doručena dne 12. 6. 2014, žalovanou vyzval k zaplacení částky 107.149 Kč, přičemž žalovaná stanoviskem ze dne 6. 1. 2015 považovala za důvodnou náhradu škody za náklady obhajoby v částce 15.600 Kč a v částce 650 Kč na náhradu cestovného a v tomto rozsahu žalobci plnila. Současně tímto stanoviskem konstatovala porušení žalobcova práva a vyslovila omluvu, což hodnotila jako dostačující satisfakci nemajetkové újmy.

Dále soud vycházel ze zjištění a mezi účastníky o tom rovněž nebylo sporu, že dne 25. 10. 2011 bylo vydáno usnesení, které bylo doručeno žalobci dne 7. 11. 2011, jímž bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákona v souběhu s přečinem poškozování cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákona ve spolupachatelství. Řízení skončilo vydáním rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. [REDAKCE] dne 17. 12. 2013, jímž byl podle § 226 písm. b) trestního řádu žalobce obžaloby zproštěn, protože skutek není trestným činem. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dnem 18. 2. 2014. Z téhož spisu učinil soud zjištění, že spolu se žalobcem byla trestně stíhána i Š. R., která byla rovněž zproštěna obžaloby shodně jako žalobce. V této souvislosti soud prvního stupně uvedl, že v odůvodnění tohoto trestního rozsudku je uvedeno, že jejich jednání mohlo naplnit kritéria přestupku, avšak eventuální přestupková odpovědnost by již byla promlčena.

Dále soud prvního stupně provedl důkaz lékařskými zprávami týkajícími se žalobce, jeho pracovním hodnocením, vyslechl svědky J. K., Mgr. J. P., J. S., Š. R., bývalou manželku žalobce a M. P. a provedl též účastnický výslech žalobce. Uzavřel tak, že trestní stíhání žalobce trvalo 2 roky a 3 měsíce, nebyl stíhán vazebně, nebyl obviněn ze závažného trestného činu, délka řízení nebyla nepřiměřená a nebylo zjištěno nic, co by odůvodňovalo závěr, že orgány činné v trestním řízení postupovaly svévolně a trestní stíhání bylo zahájeno bezdůvodně. Dále soud uzavřel, že nebyl prokázán zásah do pracovní sféry žalobce, [REDAKCE] a ani zásah do jeho rodinné a soukromé sféry.

Zjištěné skutečnosti soud hodnotil podle §§ 1, 5 písm. a), b), § 13 odst. 1, § 26, § 31a odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb. a dále zejména podle judikatury Nejvyššího soudu, především podle rozsudku sp. zn. 30Cdo 2813/2011. Dovodil tak, že při hodnocení této právní věci podle kritérií uvedených v předmětném rozsudku tedy podle povahy trestní věci, délky trestního řízení a následků způsobených v trestním řízení v osobnostní sféře poškozené osoby neshledal, že by došlo ke vzniku nemajetkové újmy výraznější intenzity. Soud konstatoval, že základ nároku je dán, neboť existuje nezákonné rozhodnutí a ve světle nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 590/08 již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce. Výraznější dopad do práv žalobce však soud neshledal. Za popsané situace tedy vycházel z toho, že manželka žalobce Š. R. nyní K. byla trestně stíhána spolu s ním a na náhradu nemajetkové újmy jí bylo za předmětné trestní stíhání přiznáno tímž soudem ve věci sp. zn. pravomocně Kč. Soud tak deklaroval, že v této právní věci by jinak finanční plnění nezvažoval a považoval by konstatování vydání nezákonného rozhodnutí a omluvou poskytnutou žalovanou za dostačující, avšak s ohledem na uvedené rozhodnutí, týkající se bývalé manželky žalobce, považoval za opodstatněné přiznat žalobci náhradu nemajetkové újmy ve výši 30.000 Kč.

Výrok o nákladech řízení soud, s odkazem na § 146 odst. 2 o. s. ř. a § 146 odst. 2 o. s. ř. a § 142 odst. 2 o. s. ř., odůvodnil tím, že žalovanou bylo částečně plněno až po podání žaloby, když jinak vycházel ze zásady úspěchu žalobce ve věci.

Proti tomuto rozsudku podali oba účastníci odvolání. Žalobce jej směřoval proti zamítavému výroku o věci samé a proti výroku o nákladech řízení s poukazem na § 205 odst. 2 písm. e/ a g/ o. s. ř. Namítal, že soud prvního stupně uzavřel, že nebyl prokázán zásah do žalobcova rodinného života, avšak neprovedl jím navrhované důkazy. Vytýkal soudu též to, že u výpovědi jeho manželky nezohlednil, že jsou spolu ve sporu o majetkové vypořádání. Dále namítal, že soud uzavřel, že žalobce neprokázal, že jeho trestní stíhání bylo nedůvodné, přičemž však rovněž neprovedl jím navrhované důkazy, uvedené v jeho vyjádření ze dne 11. 3. 2016. Pokud mu tak soud nedal možnost navrhnout důkazy, porušil tím, podle odvolatele, právo na spravedlivý proces ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 854/09. Dále žalobce vytýkal soudu prvního stupně, že pokud konstatoval, že z trestního rozsudku vyplývá, že skutek žalobce měl znaky přestupku, tak ve zprošťujícím rozsudku je uvedeno, že se žalobce skutku nedopustil a soud prvního stupně si tak zjevně tento rozsudek nepřčetl. Podle žalobce to prohlubuje jeho beznaděj z právního státu. K trestnímu stíhání žalobce uvedl, že jednal jako

Tyto okolnosti však byly známy před zahájením trestního stíhání, které tak bylo nedůvodné. Pokud soud deklaroval, že žalobce musí počítat se zvýšeným rizikem, neznamená to, že by měl počítat s trestním stíháním. Žalobce zdůraznil, že se vždy snažil vykonávat svou práci řádně. Dále žalobce polemizoval i s výrokiem o nákladech řízení s tím, že mu měla být přiznána náhrada i za vyjádření ze dne 11. 3. 2016. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil a přiznal mu i částku 50.000 Kč s příslušenstvím.

Před odvolacím soudem ještě žalobce poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3183/2015 s tím, že odškodnění by mělo představovat spravedlivé zadostiučinění. Namítal též, že navrhl ve svém podání ze dne 11. března 2016 celou řadu důkazů, avšak soudem prvního stupně nebyly provedeny a nebylo o nich ani žádným způsobem rozhodnuto.

Žalovaná směřovala své odvolání do vyhovujícího výroku o věci samé. Uvedla, že se ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně, že zásah do oblasti rodinné a soukromé u žalobce nebyl prokázán a nebyl prokázán ani významnější zásah do sféry pracovní. Vytýkala však soudu, že při těchto zjištěních pouze vycházel z toho, že Obvodní soud pro Prahu 2 pod sp. zn. [redacted] přiznal náhradu nemajetkové újmy v obdobné věci ve výši [redacted] Kč, když současně uvedl, že bez toho by konstatování porušení práva a omluvu považoval za dostačující. Žalovaná dále poukázala na to, že trestní řízení nelze považovat za déle trvající a jeho povahu za závažnou. Poukázala i na to, že trestní stíhání nebylo vedeno nedůvodně, neboť třetí obžalovaný [redacted] byl zproštěn, zatímco stíhání žalobce a jeho bývalé manželky pokračovalo, s ohledem na jejich výpověď ve správním řízení. Zdůraznila, že nebylo prokázáno, že by k rozvodu žalobcova manželství došlo v důsledku trestního stíhání a ani nebyl prokázán zásah do jeho zdravotní nebo pracovní sféry. [redacted]

[redacted] Dále žalovaná poukázala na to, že soud prvního stupně sice vycházel z judikatury Nejvyššího soudu ČR o srovnání obdobných věcí, ale současně nerespektoval jinou judikaturu NS ČR, dle níž újma, založená jinou skutečností, musí být prokázána. Teprve, pokud soud dojde k závěru, že byla odpovědnostním titulem porušena konkrétní práva žalobce, může se zabývat otázkami formy zadostiučinění. Žalovaná vyjádřila předsvědčení, že konstatování porušení práva a omluva jsou adekvátní satisfakcí a zadostiučinění v penězích by nemělo být poskytováno tomu, kdo intenzitu zásahu do osobnostních práv v řízení neprokázal. Navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. změnil tak, že se žaloba zamítá nebo, aby jej v napadených výrocích zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému rozhodnutí.

Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a o. s. ř.) v systému neúplné apelace (§ 205 a § 205a o. s. ř.) a odvolání žalované shledal důvodným, kdežto odvolání žalobce opodstatněným neshledal.

Podle § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

(2) Byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku.

(3) Nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné, lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím přiznat pouze tehdy, pokud poškozený využil v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které zákon poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení, nebo návrh na zastavení exekuce.

Podle § 31a odst. 1 téhož zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

(2) Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při

stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

(3) V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k

- a) celkové délce řízení,
- b) složitosti řízení,
- c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení,
- d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a
- e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Podle zákona č. 82/1998 Sb., odpovídá stát i za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu. Vychází se z analogického výkladu z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, za něž je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje. Neposuzuje se tedy správnost postupu orgánů činných v trestním řízení při zahájení trestního stíhání, ale rozhodující je výsledek trestního stíhání. Nejvyšší soud ČR ve svém rozsudku ze dne 27. 6. 2012 sp. zn. 30Cdo 2813/2011 uvedl: „že zadostiučinění za nemajetkovou újmu, způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., jenž je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jenž tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení formy či výše zadostiučinění vychází především z povahy trestní věci, též z délky trestního stíhání a především dopadu trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva na místě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně měla dostat.“

Současně Nejvyšší soud stanovil jako kritérium pro určení zadostiučinění za nemajetkovou újmu srovnání odškodnění s jinými obdobnými případy (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 9. 2015 sp. zn. 30Cdo 1747/2014).

Soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek podkladů, učinil z nich správná skutková zjištění a věc též v zásadě správně posoudil po stránce právní. Pouze poněkud přecenil hledisko, dle něhož se má při stanovení náhrady nemajetkové újmy soud zabývat obdobnými případy a srovnat je.

Správně shledal existenci nezákonného rozhodnutí, jímž je usnesení o zahájení trestního řízení, doručené žalobci dne 7. 11. 2011, neboť žalobce byl obžaloby zproštěn, čímž byl naplněn zákonný předpoklad § 8 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. V případě, že se jedná o náhradu nemajetkové újmy, jejímž základem je nezákonné rozhodnutí, je třeba existenci této újmy pojmenovat, vysvětlit, tvrdit a prokázat, když současně v případě její existence je též nezbytné prokázat její intenzitu (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 6. 2011 sp. zn. 30Cdo 1684/2010).

Soud prvního stupně v tomto případě správně vycházel z nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 590/08 a dospěl ke správnému závěru, že trestní stíhání, které skončilo

zprošťujícím rozsudkem, představuje samo o sobě zásah do osobnostních práv poškozeného, takže lze vznik nemajetkové újmy do určité míry předpokládat.

Při hodnocení nemajetkové újmy pak soud prvního stupně též správně vycházel ze sjednocujícího stanoviska Nejvyššího soudu sp. zn. 30Cdo 2813/2011 a jím stanovená kritéria správně aplikoval. Z provedeného dokazování pak dospěl k závěru, že se nejednalo o závažný trestný čin, délka trestního řízení nebyla nepřiměřená, nejednalo se o svévolné zahájení trestního řízení a nebyl zjištěn žádný zásadní dopad do osobnostní sféry žalobce, když pouze skutečnost, že se informace o trestním stíhání žalobce rozšířila na pracovišti, soud za závažnou újmu nepovažoval. Soud prvního stupně provedl obsáhlé dokazování a z takto zjištěným skutkovým stavem věci se odvolací soud zcela ztotožňuje.

Při úvaze o náhradě nemajetkové újmy však soud prvního stupně porovnával v trestním řízení, vedeném proti Š. R., a nynějšímu žalobci pouze to, že byli oba stíháni stejně dlouho pro stejný trestný čin a u obou to skončilo shodným rozsudkem, jímž byli zproštěni. To však není základním hlediskem. Při rozhodování o výši náhrady nemajetkové újmy je nepochybně třeba porovnat následky, které jsou s tímto trestním stíháním spojeny.

Pokud jí bylo ve shora uvedeném řízení přiznáno na náhradu nemajetkové újmy Kč, nejednalo se o shodnou situaci se žalobcem, u něhož žádný z uvedených zásahů do jeho osobnostních subjektivních práv nebyl prokázán, resp. bylo prokázáno, že k takovým zásahům u něj nedošlo.

Nejvyšší soud ČR se k náhradě nemajetkové újmy formou konstatování porušení práva a omluvy vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 19. 11. 2014 sp. zn. 30Cdo 3850/2014 takto: „V řízení o přiměřeném zadostiučinění za nemajetkovou újmu podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) spolu úzce souvisí konstatování porušení práva poškozeného a omluva státu (orgánu) za toto porušení, není-li omluva vyslovena ve vazbě na konstatování porušení práva, mělo by porušení konkrétního práva poškozeného vyplývat přímo z obsahu omluvy. Je-li porušení práva poškozeného konstatováno již v rámci předběžného projednání (§ 14 zákona č. 82/1998 Sb. ve znění pozdějších předpisů) a příslušný úřad se za ně omluvil, a má-li soud následně tuto formu zadostiučinění za přiměřenou, musí žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Způsob vypořádání poměrů mezi účastníky vyplývá z právního předpisu, proto bez ohledu na to, který z účastníků a v jakém rozsahu napadne odvoláním rozsudek soudu prvního stupně, nemohou ani dílčí výroky o poskytnutí přiměřeného zadostiučinění nabyt právní moci a vykonatelnosti“.

V tomto řízení bylo prokázáno, že v rámci předběžného projednání nároku se žalobci dostalo konstatování porušení práva a omluvy. Tuto náhradu nemajetkové újmy považuje v této právní věci odvolací soud za dostačující a z tohoto důvodu tedy rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé I. změnil a žalobu i ohledně částky 30.000 Kč s příslušenstvím zamítl (§ 220 odst. 1 o. s. ř.), když jej v zamítavém výroku II. ohledně částky 50.000 Kč s příslušenstvím jako správný potvrdil (§ 219 o. s. ř.).

Nad rámec uvedeného považuje odvolací soud za potřebné dodat, že odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, týkající se přestupku, zcela odpovídá znění trestního

rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. 12. 2013 sp. zn. [REDAKCE] kde je uveden na straně 11. To však je na nynější řízení o náhradu nemajetkové újmy zcela bez vlivu. Dokonce ani kdyby bylo prokázáno, že jednání žalobce naplňuje znak skutkové podstaty přestupku, (což se v daném případě nestalo), tak by existovalo jeho právo na náhradu újmy způsobené zahájením a vedením trestního stíhání, neboť i v případě, kdy trestní stíhání skončilo postoupením věci jinému orgánu z důvodu, že nejde o trestný čin, ale o přestupek, je nutné na usnesení o zahájení trestního stíhání pro účely odškodnění vzniklé újmy pohlížet jako na nezákonné rozhodnutí podle § 8 zákona č. 82/1998 Sb. (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 10. 2016 sp. zn. 30Cdo 4771/2015).

K další námitce žalobce, že nebyly provedeny jím navrhované důkazy a ani o jeho návrhu na provedení důkazu nebylo rozhodnuto, je třeba uvést, že je na soudu prvního stupně, který z navrhovaných důkazů provede a který nikoliv, když v daném případě provedené dokazování lze hodnotit jako velmi obsáhlé. Kromě toho se tato námitka žalobce ukázala lichou, neboť z protokolu o jednání ze dne 16. 9. 2016 (č. l. 97) vyplývá, že bylo rozhodnuto usnesením, že další účastníky navrhované důkazy pro nadbytečnost prováděny nebudou a pak byli účastníci poučeni podle § 119a o. s. ř., přičemž obě strany poté uvedly, že nemají dalších návrhů na doplnění dokazování.

O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. a v řízení úspěšné žalované přiznal plnou náhradu nákladů řízení. Tyto náklady jsou představovány režijními paušály podle § 151 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s vyhláškou č. 254/2015 Sb. Tato náhrada byla žalované přiznána za 6 úkonů právní služby (příprava a převzetí, 3x účast u jednání, písemné vyjádření a podání odvolání) á 300 Kč, tj. částkou 1.800 Kč. Pokud žalovaná plnila v rozsahu částky 16.250 Kč, tak se tak sice stalo po podání žaloby, ale v rámci předběžného projednání nároku, takže k tomu odvolací soud nepřihlížel.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2, pouze však za podmínek § 237 o. s. ř.

V Praze dne 24. srpna 2017

JUDr. Ivana Kotrčová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Rezková